

Spejdernes Magasin

47. årgang nr. 5

Maj 1963

På Köpmannenbrinken i Stockholm står Sct. Göran och Draken, og lidt til højre finder man prinsessen i bon.

SCT. GEORGS BUDSKABET

til spejderne 1963

For nogle år siden gik en dansk spejderfører en mørk aften rundt i Eastend i London. Han skulle til et møde i et stort spejderhus, men var kommet på forkert vej og vidste ikke rigtigt, hvor han befandt sig. Nu er Øst-London som bekendt det mest fattige, triste og skumle sted i storbyen, og han blev efterhånden noget betænkelig ved situationen. Gennem hans tanker for alle de historier, han havde hørt om røveriske overfald, bortførelser og værre ting. Pludselig dukkede der to mænd frem af mørket og stilede hen imod ham. Forskrækket standsede han op og ventede på, hvad der ville ske. De kom helt hen til ham, og den ene spurgte, hvad han egentlig gik og lavede. Han svarede, som sandt var, at han skulle til møde i Roland House, men var faret vild. Begge mænds ansigter opklaredes af et smil, og den ene sagde, at det kunne han vist ikke selv finde, men nu skulle de vise ham derhen. De begav sig på vej, og spejderføreren var stadig ikke helt glad ved situationen, men efter kort tids forløb standsede de udenfor et stort hus, og mændene sagde: »Her er det, god fornøjelse.«

Han fik ikke opklaret, hvem de to mænd var, om det var nogle, der selv havde været spejdere, eller de blot var nogle, der var taknemmelige over det, spejderbevægelsen

gør for de fattige drenge i Øst-London. Men han var glad over, at han var spejder. Han var glad over, at han tilhørte en international bevægelse, der er agtet i de lande, hvor den findes.

Nogle af jer har deltaget i internationale lejre, nogle vil til sommer komme til Jamboree i Grækenland. Alle har I oplevet eller vil komme til at opleve den dejlige fornemmelse det er at møde folk fra andre lande, som man straks er på talefod med, som har de samme idealer og arbejder for at dygtiggøre sig i de samme ting, som man selv gør. Og alle kan vi gøre noget for at skaffe spejderbevægelsen anerkendelse i det land, hvor vi bor.

Det kan vi gøre på mange måder. Men vi gør det først og fremmest ved altid at opføre os på en måde, som vi og spejderbevægelsen kan være tilfredse med.

Vi skal dygtiggøre os som spejdere. Vi skal arbejde med os selv og for vores patrulje. Vi skal skabe det grundlag, på hvilket rigtigt spejderarbejde trives, først og fremmest den gode patrulje med den gode tone, den rigtige optræden og det virkelige kammeratskab.

Det er i dag Sct. Georgsdag. Jorden over samles spejdere af alle arter og alle kulører for at mindes og bekræfte det spejderløfte, de gav engang. Samtidig vil de fleste vel benytte lejligheden til at gøre op med sig selv, hvad de vil nå i det kommende år.

Lad det da være det mål, vi sætter op for os selv i dag, at vi vil stræbe efter at blive bedre spejdere i bedre patruljer til gavn og glæde ikke alene for os selv, men også for spejderbevægelsen som helhed.

Mogens.

I dette nummer:

Forsidebilledet bringer et glimt af en rigtig sommerlejraktivitet, pionerarbejder. Det er spændende som her at få lov at prøve kræfter med solide materialer og lave virkelige »mandfolkebroer«.

(Foto: Bjørn Glyng).

Sct. Georgsbudskabet til spejderne ...	82	Magasinets fotokonkurrence	92
De trellens råd	83	Hvad hirdmændene opdagede i kirken	93
Luftens torpedo	84	Ulvesiderne	94
Patruljen i sol, sommer og saltvand ..	86	Sct. Georgsbudskabet til ulvene	95
Rapport fra Devil Forests	88	Skovmænd: Bliv din egen ildmager ..	96
Selandia	89	Spejdertidende	97
Jamboree i 30°s varme	90	Æressiden	99

En spejder fra København, formentlig en PF, skriver til os:

»Kan de 13's råd sympatisere med, at der mange steder igennem måneder bliver trænet til divisions-turneringen, som om det var alt afgørende, om troppen vandt rævehalen igen i år?

I min trop er patruljeførerpatruljen »i skole« næsten hver eneste uge og får at vide, hvordan vi bør, og hvordan vi ikke bør optræde ved turneringen, vi øver os i antrædning ved poster og i forskellige slags turn-out, som der sættes pris på i divisionen. Hvorfor kan den wek-end ikke blot være en tur som alle andre, hvor vi bare er sammen med divisionens andre spejderpatruljer og ganske vist konkurrerer mod dem, men i al venlighed uden det er noget, der måneder i forvejen skal trænes til eller holdes generalprøve på? Er det et ømt og kedeligt punkt at røre ved?»

Ja, det er måske nok flere steder et ømt punkt, men det skal ikke afholde de 13 fra at svare. Vi foretrækker at lade en af dem tale lige ud af posen og sige:

»Det har vist ofte været sagt, at divisionsturneringer burde afskaffes, fordi det somme tider har måttet konstateres, at det store fællesskab, som en division er, ikke trives all for godt, hvis det vigtigste for spejderpatruljerne er den årlige turnering, hvor man mere mø-

des som bitre konkurrenter end som gode kammerater.

Vi kender troppe, hvor man måneder i forvejen går i træning, og hvor alt ses i lyset af, om det nu er gavnligt for placeringen ved turneringen eller ej. Vi har set rovere og andre gamle rotter, der til daglig ikke har noget med tropsarbejdet at gøre, pludselig optræder som energiske instruktører for at hjælpe »den gamle trop«

frem mod vildsvinetand og rævehale. Som vi har hørt en anden fhv. PF udtrykke det: »Vi skal være reglementerede, opføre os ordentligt og kammeratligt, undlade at bande (når nogen hører på det), gå med spejderhat, pudse sko, have lommeindholdet i orden, kunne morsealfabetet o.s.v. altsammen for at kunne placere os bedre i forårsturneringen.«

Hvorfor er det mon blevet sådan?

Først og fremmest er det min opfattelse, at en væsentlig del af forklaringen ligger i, at turneringen er blevet gjort til målestok for den enkelte førers personlige dygtighed,

gen er blevet bitter alvor. Og hvad er så resultatet værd? Fortæller en 1. plads noget som helst andet end, at 1. Pærekøbing trop i 1963 var den bedste i de tilfældige discipliner, man netop i turneringsledelsen dette år havde kastet sin kærlighed på? Nej, det gør den ikke. Det er naturligvis godt, hvis en trop eller patrulje er teknisk dygtig, men divisionsturnerings-turn-out alene gør det jo nu ikke. (Det minder tit om »øjentjeneri«). Om en trop har nået en sådan kvalitet, at den kan siges at være »up to standard«, er da også noget ganske andet end et tilfældigt konkurrenceresultat. Har du i din patrulje nået dertil, at alle nærer interesse for hinandens ve og vel og handler derefter i spejderlovens og -løftets ånd, turde det være helt ligegyldigt, om patruljen går ned med et brag, fordi I ikke kunne morsealfabetet, eller fordi I drejede kompasset 180° galt.

Turneringerne vil normalt kun afgøre, hvem der er teknisk dygtigst, men spejderteknik må aldrig blive et mål i sig selv. Færdigheder i morse, kimsleg, korttegning, lejr-sport m. v. er udmærkede, men dog ikke mål, kun midler, der skal hjælpe jer frem imod et levende fællesskab i patruljen og senere i samfundet.

Mit råd mod ondet, for med et sådant bør denne lille overvejelse ende, er dette: Drag du blot på turnering med din patrulje, men vær på forhånd indstillet på, at resultatet ikke er det vigtigste. Naturligvis skal du og dine kammerater

★ Divisionsturneringsvanvid ★

PF eller TF. Vinder patruljen eller troppen er han dygtig (og dermed efter den gængse opfattelse populær og velanskreven), taber han, ja så

For ikke så mange år siden udtalte korpsets daværende førertræningsleder, at første år en trop vandt rævehalen, var det godt. Andet år var det betænkeligt, tredje år måtte der være noget galt med både troppen og divisionen.

Men nogle steder er divisionsturneringen blevet en eksamen, og le-

gøre, hvad I kan for at levere en ordentlig indsats. Er en ting værd at gøre, er den jo også værd at gøre ordentlig. Men der er ingen grund til at gå så højt op i konkurrence-mentaliteten, at resultatet bliver det vigtigste. Jeres trop såvel som din patrulje skal i første række bestå på helt andre kvaliteter, end dem der uddeles præmier for. — og lad os så til allersidst håbe, at også din TF, som sikkert er ung og ærekær, også læser de trettens råd.»

nr. 7.

LUFTENS TORPEDO

Ja, rovmågen, den kønne sorte fugl med den hvide plet på brystet er luftens torpedo. Den har fået sit navn, fordi den lever af tyveri og rov. Den overfalder mågen og ternen, når de flyver med sild eller småfisk i næbbet, og den giver sig ikke, før den har fået dem til at slippe silden eller fisken. Rovmågen tager byttet i luften.

Det er interessant at se, hvorledes rovmågen styrter ned på mågen eller ternen for at få dem til at slippe det, de har i næbbet. Den er en ren ekvilibrant i luften, så mågen og ternen har ikke en chance. De er for lidt smidige i luften, og de er heller ikke sådanne hurtigflyvere, at de kan flyve fra rovmågen. De er som trafikfly mod en jetjager.

Men det er ikke bare mågerne og ternerne, som rovmågen plyndrer i luften. Den giver sig også i kast med både skarv og lom, hvis de kommer flyvende med fisk eller sild i næbbet, men skarven og lommen flyver så lavt og så hurtigt, at det sjældent lykkes for rovmågen at få dem til at give slip på det, de flyver med. Det bliver næsten altid til bomjagt for rovmågen, når den forsøger at plyndre disse hurtigtflyvende fugle. Og da skriger den højt af forbitrelse, når den sætter sig på søen for at vente på en ny chance. Som regel plejer den ikke at måtte vente særlig længe, før en måge, som har været ude for at proviantere, kommer flyvende.

Rovmågen er en rigtig ædedolk. Jeg har set den i aktion, når mågerne styrtede sig over småsildestimer i havoverfladen. Det var ikke sjældent, at den beskattede tyve, tredive måger. Til slut var den så stoppet med sild, at den måtte sætte sig på søen for at fordøje dem, men det varede ikke længe, før det var be-

sørget, og så gik den påny til angreb på mågerne.

Fiskerne plejede at kalde rovmågen for mågernes pantefoged, og det var der virkelig grund til. De reagerede forøvrigt stærkt mod rovmågen, fordi den gamle overtro, at den var en ulykkesfugl, endnu stak i sindene. Hvis en rovmåge flere gange fløj over en båd, betød det, at en af dem, der var i båden, ville blive udsat for en ulykke på søen eller på land. Og satte den sig i stævnen af en båd, enten denne stod på land eller lå til havs, var det et varsel om, at båden ville komme til at forlise. Denne gamle overtro var endnu i min ungdom klippefast i sin-

En fortælling fra Norge

Af Edward Welle-Strand

Tegninger af
Jacob Krisensen

dene hos de ældre. Jeg glemmer aldrig, hvor impulsivt gamle Theodor reagerede, da en rovmåge et par gange fløj over båden, mens vi lå og fiskede. Han rejste sig i båden og råbte: Pak dig væk, du sorte djævel. Da Theodor bagefter var så uheldig at miste sin pilk i en stor fisk, fik rovmågen selvfølgelig skylden derfor.

Jeg kunne godt lide rovmågen, det frie mandfolk i luften. Den skilte sig så elegant ud fra alle andre fugle, at jeg ikke kunne lade være med at beundre den.

Rovmågen var forresten tabu på den ø, hvor jeg tilbragte mine barneår. Ingen skød den. Gjorde man det, ville rovmågen komme til at hævne sig på vedkommende på en

eller anden måde. Måske ville han brække et ben eller miste en ko.

Da jeg engang sagde til en gammel fisker, at rovmågen var den smukkeste fugl på øen, reagerede han så stærkt, at han bad mig forsvinde ud af huset. Slig bespottelig tale ville han ikke tåle.

Jeg skulle efterhånden komme til at nære stor respekt for rovmågen. Den plejede at ruge på moseområderne ovenover mit hjem, og når jeg gik derop for at plukke blåbær hen på sommeren, gik den til angreb på mig. Den dykkede helt ned i hovedet på mig og slog min hue af, så jeg sprang hjem i panik.

Jeg forstod ikke, hvorfor rovmågen opførte sig sådan. Men læreren kunne fortælle mig, at den gjorde det, fordi den var bange for, at jeg skulle tage ungerne fra den, da disse ikke var flyvefærdige endnu. Sådan fik jeg forklaringen på, hvorfor rovmågen havde optrådt så aggressivt imod mig. Men jeg var alligevel godt forarget på den, fordi den havde jaget mig væk fra blåbærrene flere gange. Jeg besluttede mig til at hævne mig på den på en barbarisk måde. Det var dengang almindeligt på øen, at drengene fangede mågeunger på kroge med sild fastgjort til en lang snor. Jeg lagde en aften sådan en krog ud på mosen, hvor rovmågen plejede at holde til, og da jeg om morgenen kom for at se til den, var der en rovmåge, som hang fast ved krogen. Dens mager fløj lavt hen over den og skreg rent ynkeligt. Jeg syntes det led, som bad den mig om at slippe fangen løs.

Da jeg kom hen til den fangne rovmåge, sad den ganske roligt og så på mig, men der var en sådan rædsel i øjnene på den, at jeg blev helt skamfuld over at have lagt krogen ud efter den. Rovmågen hug-

gede ikke efter mig, da jeg fjernede krogen fra næbbet, så den håbede sikkert, at jeg ville give den friheden. Det gjorde jeg da også, efter at jeg et par gange havde strøget den over hovedet. Jeg var lykkelig over at have givet den dejlige fugl sin frihed.

Da jeg kom hjem og fortalte det, sagde en gammel mand, som mor netop havde givet en kop kaffe i køkkenet, at det var noget af det tåbeligste, jeg kunne have gjort. Rovmågen ville tage en forfærdelig hævn over mig. Ja, den ville komme til at flyve lige ind i ansigtet på mig og hugge mine øjne ud, sagde han.

Nå, den gamle fyr skræmte mig ikke. Jeg var sikker på, at rovmågen ikke ville gøre mig noget. Jeg havde jo givet den friheden igen.

Kan fugle mon huske, når et menneske har været elskværdig mod dem? Jeg er ikke i tvivl derom, efter den oplevelse jeg havde med rovmågen et par måneder senere på mosearealet ovenfor vor gård. Jeg havde været inde ved en fjeldsø for at fiske ørreder, men da jeg var på hjemvejen over den lange mose, kom havgusen ind fra havet og lagde sig så tæt over mosen, at jeg ikke kunne orientere mig. Det var en farlig mose at gå over, da der flere steder var dybe grøfter, man kunne falde i. De havde før krævet menneskeliv i tåge.

Jeg fortsatte imidlertid ud over mosen. Jeg fulgte den sti, jeg mente var den rigtige, men da den pludselig blev væk, anede jeg overhovedet ikke, hvor jeg var. Var jeg mon halvvejs over mosen, eller var jeg kommet endnu længere? Jeg var ganske i vildrede, men fortsatte alligevel min vandring.

Da kom der pludselig en rovmåge strygende lige over mit hovede i tågen. Den gentog det flere gange, og hver gang skreg den rædsomt. Jeg blev så bange, at jeg blev stående som naglet fast til mosen. Måske havde rovmågen tænkt sig at tage hævn over mig netop i aften, tænkte jeg. Ja, hugge mine øjne ud, som den gamle mand havde forudsagt. Jeg satte mig derfor ned på en tue i mosen for ikke at være et altfor godt mål for rovmågen, hvis den havde onde hensigter.

Rovmågen fortsatte med at flyve hen over mig, og hver gang skreg den. Jeg blev derfor siddende roligt på tuen og ventede på, at tågen

skulle lette. Da den langt om længe gjorde det, sad jeg bare fire-fem meter fra den farligste grøft i hele mosen. Havde rovmågen ikke holdt mig tilbage, var jeg gået lige ud i grøften, og så var jeg blevet der. Da jeg kom hjem og fortalte om rovmågens styrtdykninger over mig i tågen, sagde min bedstefar: »Det var takken, fordi du ikke dræbte den, da den sad på din krog. Jeg synes, du bør påskønne den med nogle sildestykker.«

Jeg skar to store fede sild i stykker og gik op til mosen og lagde dem på en tue, for at rovmågen kunne forsyne sig.

Jeg havde forresten senere på efteråret endnu en mærkelig oplevelse med rovmågen. Jeg lå en aften og fiskede i Børøysundet i fint, klart vejr. Pludselig kom der en rovmåge flyvende over båden med skarpe skrig. Den gentog det flere gange. Jeg forstod ikke, hvad der gik af fuglen. Var det mon et varsel om en forestående fare?

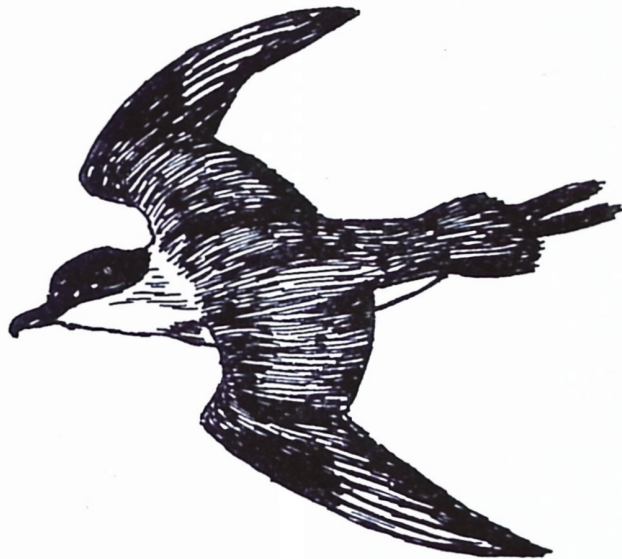
Jeg skar en fisk op og smed leveren ud til rovmågen. Jeg vidste, at fiskelever var den største delikatesse, den kunne få, men rovmågen tog ikke leveren. Den fløj bare skrigende hen over båden. Til slut satte den sig på stævnen og begyndte at skrike. Da blev jeg så bange, at jeg roede i land. Jeg var knapt nået ind under land, da en voldsom nordvestenstorm pludselig kastede sig over øen. Havde jeg endnu været ude i Børøysundet, ville jeg have risikeret at drive til havs. Det ville have været umuligt for mig at klare at ro i land i den svære storm.

Efterhånden blev jeg meget glad for det rovmågepar, der holdt til i mosen ovenfor mit hjem. Jeg syntes, det var nogle fornemme og kloge fugle. Jeg ærgrede mig ikke længere over, at de røvede sild og småfisk fra mågerne, når de som torpedoer kom susende over dem. Jeg kunne kun beundre deres elegante flyvekunst og røvertaktik.

Det bedrøvede mig derfor dybt, da en anden dreng fangede rovmågeparret på krog oppe i mosen og dræbte dem. Jeg syntes, at mosen var blevet meget fattigere uden dem. Den havde ligesom mistet sit ansigt.

Der kom ikke noget nyt rovmågepar i mosen igen, mens jeg endnu var på øen, men på den store Skagøya var der en masse rovmåger, så jeg havde fornøjelsen af at se de flotte ekvilibriste i luften, når de gik til angreb på måger, der havde hals og næb fuldstoppede med sild.

Så rejste jeg væk fra øen, og blev borte i mange år. Jeg glemte rovmågeparret i vores mose. Men da jeg en sommer kom tilbage på ferie, var der kommet et nyt rovmågepar i mosen, så den var atter blevet levende.

Jeg havde oven i købet den fornøjelse, at de gik til angreb på mig, da jeg gik og plukkede bær i mosen, men de vovede dog ikke at slå hatten af hovedet på mig.

Jeg fik også en dag øje på to af rovmågens unger. De sad og trykkede sig bange op ad en tue, to små levende duntotter. Jeg forsøgte ikke at tage dem op i hånden. Hvorfor skulle jeg irritere forældrene med det? De var jo i forvejen så frygtelig bange, at de jamrende fløj hen over mit hovede. Jeg gik ned fra mosen for at rovmågefamilien påny kunne blive forenet.

Edward Welle-Strand.

I det sidste halvandet års tid har der her i »Magasinet« været bragt en række artikler om patruljeaktiviteter. De er kommet ca. en gang i kvartalet, og med dem alle har været stof, beregnet først og fremmest for patruljeføreren, til at give ideer til forskellige arrangementer — fortrinsvis udendørs.

Denne lille artikel er tænkt som den sidste i denne serie, idet vi i efteråret vil prøve at lancere dette stof på en ny og forhåbentlig endnu mere spændende måde. Men som sagt: — endnu engang:

Foråret og sommeren byder på så mange forskellige muligheder, at det kan være helt svært for den initiativrige patrulje at vælge. Men hvad med lidt wood-craft? Prøv for eks. på næste week-end at medbringe et vækkeur. Stil det til at purre jer kl. 3,00 og gå bare for en enkelt gangs skyld tidligt i poserne. Stå op, lav morgenmad (stryg havregrøden til fordel for noget nyt: byggrynsvandgrød, risengrød, øllebrød eller lignende) og drag så ud på fuglelytningstur. Spor nattergalen — find den — studer den.

Når det er blevet lyst nok, så gå på fotojagt efter skovens dyr. Op mod vinden ind mod skoven. I skovbrynet skulle I, hvis I ellers kan få alle mand til at være nogenlunde stille og forsigtige, være meget uheldige, hvis I ikke løber på noget råvildt, en hare eller nogle fasaner. Mikket på vej hjem fra togt er også en mulighed. Hvad forresten med at finde en rævegrav og ligge på lur? Med tålmodighed og lydløs venten i 2—3 timer skulle der være en chance for at komme til at opleve ræveungernes leg. Men så må I nok endnu tidligere op end før antydet, samt være begavet med en englelig tålmodighed. Til gengæld vil I få en meget stor oplevelse. Er en eller flere de lykkelige ejere af et fotoapparat kan det blive en særdeles spændende jagt. (Magasinet aftager gerne billederne, og vi vil iøvrigt ved lejlighed vende tilbage

PATRULJEN

til dette emne og lade en ekspert give jer gode råd om denne sport).

Når morgenen er forbi, og dyrene har trukket sig baglæns, kan I slutte jeres ekspedition med at aflægge den nærmeste landsbykirke et besøg. Er der gudstjeneste kl. 8 eller 10, tager I ingen skade af at deltage i denne. Bagefter kan I så interviewe en af de lokale folk, evt. præsten eller kordegnen, om kirkens historie, så I på den måde virkelig får udbytte af besøget. Er der kalkmalerier i kirken, bliver det ekstra spændende.

Er I så heldige, at lejrpladsen ligger ud til eller i nærheden af vandet, er det klart, at der her åbnes store muligheder

Disponerer I over en båd, kan I om aftenen prøve at lægge en drivline ud med en 20—30 kroge. Som agn bruges sandorme eller sildestykker. Det med drivlinen skal ikke afskrække jer. Naturligvis må den fortøjes grundigt til en vager med et solidt anker i, ellers kan I næste morgen kigge langt efter jeres fiskegrej. Men det problem ordner patruljen sikkert nok, hvis I i fællesskab lægger hovederne i blød. Drivlinen kan erhverves for en forbløffende billig penge. Men skal I have noget ud af denne sport, må I tidligt op om morgenen. Ellers har krabberne — havets renovationsvæsen — ryddet gevaldigt op i fangsten. Har patruljen sportsfiskegrej, er der naturligvis intet til hinder for at hellige en week-end til en særlig fisketur.

Har din patrulje nogensinde forsøgt at komme med en fiskerbåd ud på tur? Det er en af de helt store oplevelser og rigeligt besværet ved at finde en villig fisker værd. Der kræves ofte ikke mere end en høflig

forespørgsel for at få bragt et sådant arrangement i stand.

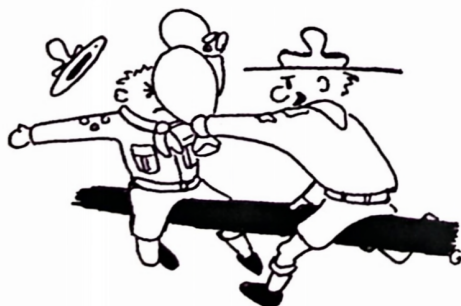
Når vi nu beskæftiger os med det våde element, må også nævnes alle de muligheder, der er i forbindelse med badning etc. Det forudsættes dog at alle kan svømme, men ellers er det jo i sig selv en patruljeopgave at træne heri.

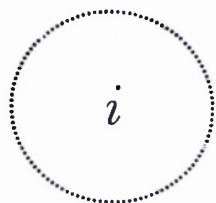

Svømning med hot

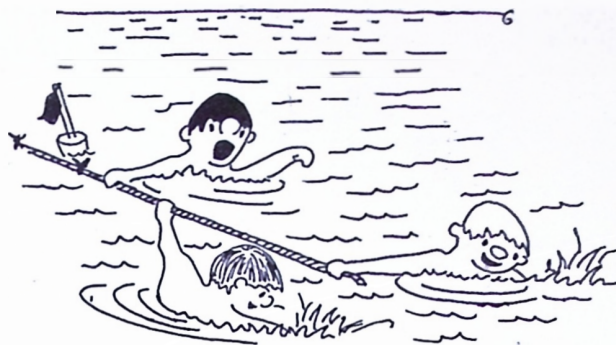
Husk dog altid, at der ved badning og andet vandpjaskeri må udvises den allerstørste forsigtighed. Læs — og overhold — de almindelige regler for badning, og ret jer i et og alt efter jeres PF, der i denne forbindelse har kommandoen og ansvaret mere end nogensinde. — Lad være med at sprøjte vand på dem, der endnu ikke er kommet ned under bølgerne — og undlad venligst disse tåbelige løjer med at dykke mindre gode og mindre glade svømmere.

Sejldugsbåde er morsomt. Læs om det i »Den lille spejdebog« og gå i gang. Hvad med at fremstille en rigtig flåde? Tomme tønder lånt af den lokale brugs er ganske udmærkede til formålet. Eventuelt kunne I også prøve med plasticposer (dragtposer) der pustes op. (Pas på skarpe sten og uklippede negle). — Og en lille huskeregel: sejl altid langs med, aldrig væk fra stranden. Ikke noget med at fare mere end allerhøjest 30—40 meter ud. Flåden forsynes naturligvis med en vippe.

i sol sommer saltvand...

Tovtrækning i H.O.

Det kan nok allerede af det antyde-
de anes, at opgaven kan blive vir-
kelig fængslende for patruljens pi-
onereksperter.

Mens vi er ved badning og løjer
til søs: træn flittigt i svømning med
al tøjet på. Prøv at lade patrulje-
medlemmerne øve sig i afklædning
i vandet. Arranger en svømmekon-
kurrence, hvor det gælder om un-
der brystsvømning at beholde sin
spejderhat på hovedet, så hatten
kommer igennem så tør som muligt.
Arranger en redningsøvelse: red-
ningsrebet kastes ud til den svøm-
mende (der sigtes ikke efter hans
hoved), og denne binder stadigt
svømmende et pælestik om livet på
sig selv (træn dette på land først),
hvorefter han hives ind. — Tov-
trækning i vand til halsen er for-

øvrigt også uhyre vanskeligt og ik-
ke ganske kedeligt. — En træstam-
me, hvor man sidder overskrævs to
mand ad gangen med ansigtet mod
hinanden, åbner mulighed for spæn-
dende gisninger om, hvem der først
får tippet den anden ned. — Det er
forøvrigt også meget morsomt at
forsøge sig som balancekunstner.
Op at stå på stammen, gerne med
en kraftig stav som balancemiddel.
— Jo, der er mange muligheder for
den vakse patrulje. Men husk at
iagttage de almindelige forsigtig-
hedsregler, — spejdere har også ba-
dekultur.

Efter opholdet i de blå bølger skal
vi på land igen. En tur langs stran-
den for at lede efter sære og smuk-
ke sten. Geologi på denne måde er
uhyre spændende. Eventuelt kunne

I gå på jagt efter træerødder og an-
det af havet forarbejdet naturmate-
riale og af dette fremstille morsom-
me totems og fantasidyr til patrul-
jevæggen. Bjergbestigning på ler-
skrænter og efterfølgende pottema-
geri åbner også store muligheder.

Signalering er det ligeledes tid
for nu. Har I selv — eller kan I
låne jer frem til — to kikkerter, så
prøv at signalere med flag på vir-
kelig lang afstand. — Læs om de
gamle grækeres solsignalering med
heliografer. Sådan en kan en finger-
nem patrulje også lave af et lom-
mespejl eller lignende, og engang
imellem er det jo dog endnu sol-
skin i gamle Danmark. — Lydsig-
nalering er derimod uafhængigt af
sol eller andet. Fra filmene fra det
mørke Afrika husker du neger tam-
tam'erne og deres ildevarslen-
de dunken. En tam-tam kan laves af
udhulede træstammer men også på
mange andre måder. Det overlader
vi trygt til jeres egen fantasi. —
To hurtige slag er streg og eet er
prik. Eller brug to trommer med
forskellig lyd, en for streg og en
for prik. Det er ganske vist ikke det
afrikanske system, — i junglen »ta-
ler« trommerne nærmest, men det
er vist vanskeligt at oversætte kø-
benhavnsk eller vestjysk til trom-
metale, så lad os holde os til det
gode gamle morsesystem.

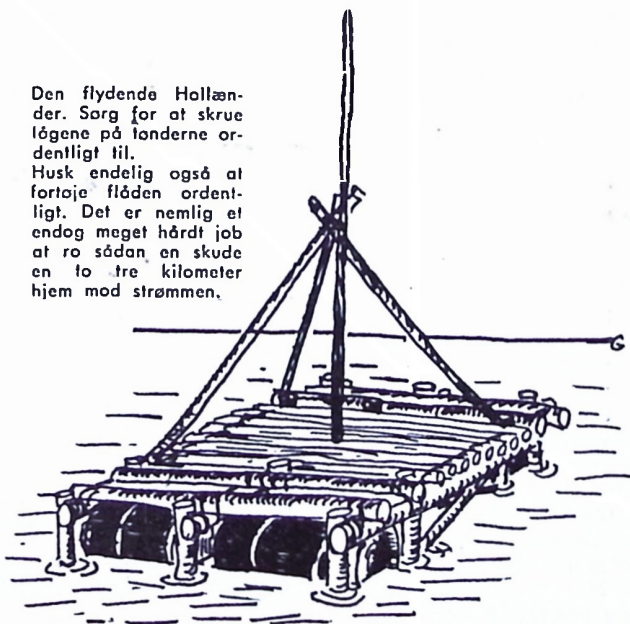
Der er som antydte enorme mu-
ligheder for at patruljens ture i for-
årsmånederne og forsommeren kan
blive virkelig indholdsrige. Sæt jer
nu hen og find ud af, hvad netop
jeres patrulje kunne tænke sig at
gå i lag med førstkommande lørdag/
søndag.

God tur ønskes af

Gæg og .okke.

Den flydende Hallæn-
der. Sorg for at skrue
lógene på lónderne or-
dentligt til.

Husk endelig også at
fortøje flóden ordent-
ligt. Det er nemlig et
endog meget hårdt job
at ro sådan en skude
en to tre kilometer
hjem mod strømmen.

Den skrækelige medicinmand

(Fra vor udsendte medarbejder i *The Devil Forests*).

Uroligheder havde længe forekommet lovligt hyppigt i skovområderne omkring Fort Elisabeth. En bande forsumpede pelsjægere under ledelse af Joe Jimmy havde frastjålet indianerhøvdingen *Sitting Bull* en større guldskat, hvorfor stam-

Joe Jimmys bande

merne nu var draget på krigsstien. The Royal Mounted Police havde derfor måttet indkalde reserver fra fjern og nær for at genskabe orden i de kaotiske forhold. I løbet af en lang og spændende nat kom de forskellige grupper af »Rødfrakker« ud for mange vanskeligheder og besynderlige oplevelser.

Den indianske totem *Swinging Raindrop* skulle tilbedes for at få høvdingen til at være lidt meddelsom. Patruljerne måtte deltage i medicinmandens rituelle måltider »hjernenamnam« — røgede muslinger og fyrrenålesuppe, hvilket var en sælsom oplevelse. En ambulance-transport ad road 21 blev standset ved en af pelsjægerne oprettet vejspærring, hvor røg og stinkbomber forpestede luften, medens de døendes skrig flængede nattetilheden. På højde 57 skulle der rejses en telegrafmast, hvorefter der skulle afsendes en melding til station RMP 17. Det viste sig iøvrigt at være me-

DEVIL FORESTS

Totempælen Swinging Raindrop

get vanskeligt i 3—4° kulde at få elektriske ledninger trukket korrekt, således at anlægget på ikke alt for lang tid kom til at fungere. En rædselssporing efter selvlysende dødningehoveder var for resten også med i programmet. Iøvrigt skal det nævnes, at de patruljerende rødfrakker konstant hele natten var udsat for overfald fra Joe Jimmys bande, ligesom Fort Elisabeth gentagne gange blev udsat for ubarmhertige sprængningsforsøg.

For samtlige deltagere blev det en oplevelse, der ikke foreløbigt vil forsvinde i glemselens mørke. Samtidig fik arrangørerne mere end rigeligt bevist, at det fortsat kan lade sig gøre at gennemføre et fantasiarangement, blot alle vil have ulejligheden ved at gå op i legen med piber og trommer.

Sitting Bull med armbåndsur

I sin gennemgang af skibstyporne gennem
tidene er SKIPPER nu nået til

Tegning FRITZ BAY

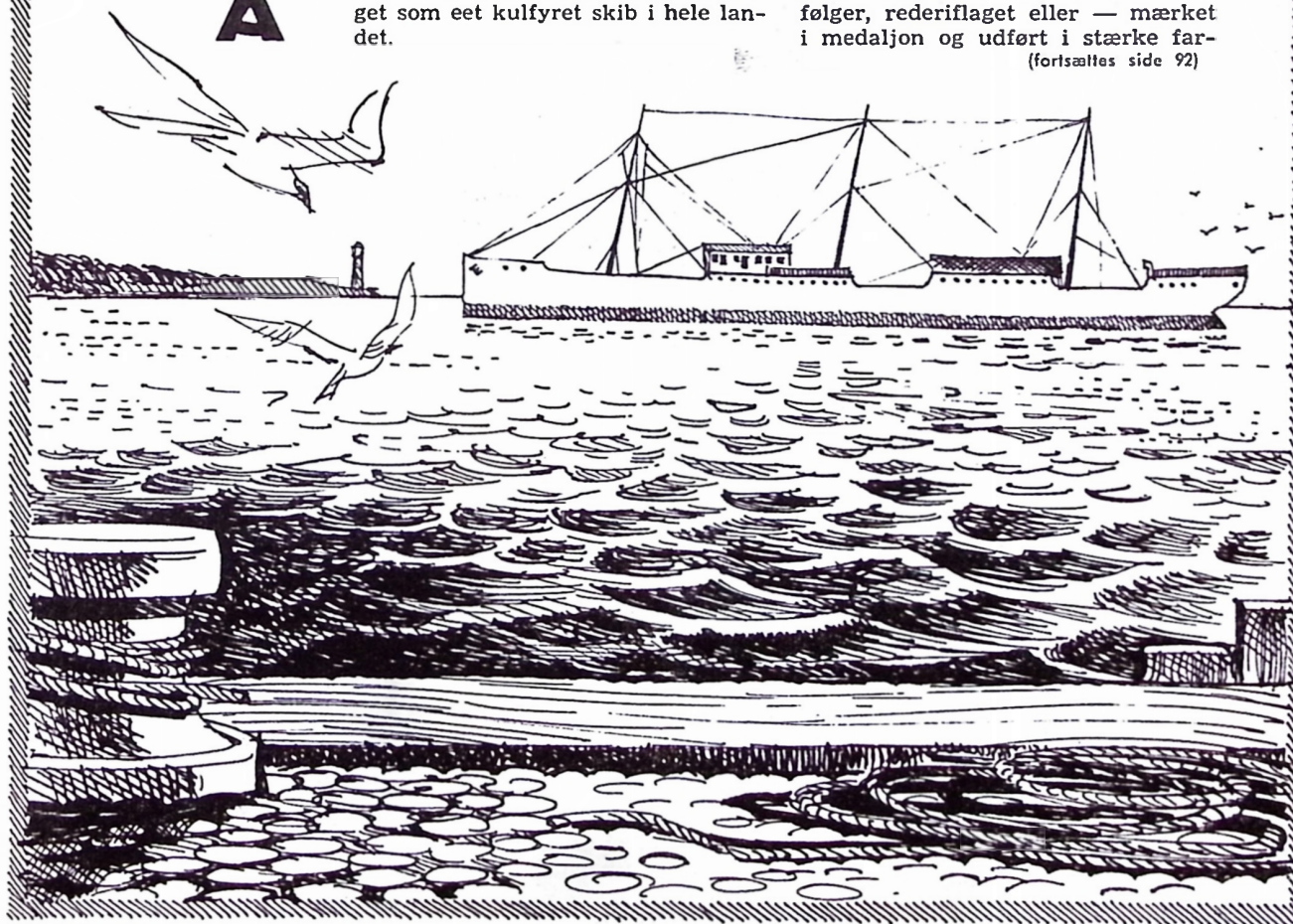
SELANDIA

I året 1912 skabte det danske rederi Ø.K. sensation på skibsfartens område. Det skete, da man lod det i Danmark byggede dieselmotorskib »Selandia« gå ud på sin jomfrurejse til det fjerne østen med anløb af flere europæiske havne på vejen. Man kunne her vise den store verdens rederifolk og øvrige ledende mænd noget helt nyt, et selvbevægeligt skib uden skorsten, uden pulsende røgmasser og uden store pladskrævende bunkers. Det var et fartøj, der krævede mindre besætning end de »gamle« kulfyrede skibe, en virkelig nyhed der hurtigt skulle finde efterligninger. Ja, så hurtigt er udviklingen gået, at man nu i 1962, altså kun 50 år efter det første dieselmotorskibs søsætning, har vanskeligt ved at finde så meget som eet kulfyret skib i hele landet.

Skorstenen er derimod vendt tilbage. Man så nemlig et savn her, og gav sig til at forsyne skibene med pynteskorstene. Disse bruges dog ikke udelukkende til pynt, men kan danne basis for lyddæmpere, ferskvandstanke, luftfornyelsesagregater eller lignende. Desuden har man jo så stadig et synligt sted at anbringe sit skorstensmærke, rederiets kendetegn.

»Selandia«s form var den dengang almindelige, med dampskibshæk og en stejl stævn. Men modeluner, og måske også de gennem tidene indvundne erfaringer, har bragt forandringer med sig her. Man er over stærkt outrerede stævne nået frem til de fremfaldende, runde pladestævne, der så fortrinligt afgiver plads til gallionsfigurens efterfølger, rederiflaget eller — mærket i medaljon og udført i stærke far-

(fortsættes side 92)

11th WORLD JAMBOREE AUGUST 1963 MARATHON-GREECE

Rundt omkring i troppene er man vel nu midt i de sidste hektiske forberedelser til årets sommerlejr. Også i korpset har man travlt, for i juli rejser jo et stort hold danske spejdere til Grækenland for at repræsentere os alle sammen ved den 11. verdensjamboree på Marathon-sletten udenfor Athen. - Det er desværre langt fra alle landets spejdere, der har mulighed for at komme med her, selv om vi på grund af den sidste tids udvikling i forholdet mellem de to kongehuse har fået udvidet det i forvejen relativt store danske kontingent. Der bliver nu ialt 16 danske troppe, hver bestående af 32 spejdere og fire førere, — halvdelen af den samlede styrke er fra vort korps.

De lykkelige, der er udtaget til at drage af sted sidst i juli måned, har flere gange i vinterens og forårets løb fået tilsendt forskellige oplysninger om jamboreen, men Magasinet tænker sig, at også alle I andre har interesse i at høre lidt om den store lejr, der skal etableres dernede. Derfor vil vi her fortælle lidt om lejren, og så skal vi nok i et af efterårsnumrene lade »vor udsendte medarbejder« give en øjenvidneskildring dernede fra.

Lejrpladsen.

Det var den græske spejderchef selv, der udtrykte ønsket om, at man fandt en lejrplads ved havet, således at spejdere fra nær og fjern kunne få anledning til at dyrke lejrlevets glæder ved en af Grækenlands mange fine badestrande.

Det var ligeledes nødvendigt at finde en plads i rimelig nærhed af Athen for at man hurtigt kan få de mange forsyninger transporteret til lejren, (foruden selve deltagerne og de forventede besøgende).

Et eller andet sted i provinsen Attica måtte pladsen således findes. Den nordlige del af Marathonbugten blev snart udpeget. Afstanden fra Athen er ca. 42 km, men den græske regning er ved at bygge en ny vej fra Athens nordlige forstæder, der vil forkorte afstanden med hele 12 km.

Lejrindretning m. v.

Til jamboreen ventes 10.000 udenlandske spejdere fra 75 lande samt 1.000 græske. Hertil kommer en administration på yderligere 1.000. Som i tidligere jamboreer bliver disse mange mennesker delt op i underlejre, Subcamps, af hvilke der vil blive 12. De elleve af disse har navne efter 11 græske stammer, der deltog i slaget ved Marathon, mens den tolvte, der bliver administrationslejren, får navnet Mercury.

Der vil altså være ca. 1.000 spejdere i hver subcamp, og på skitsen vil du kunne se, hvordan en sådan underlejr bliver bygget op. Den bygger på det gammel-græske teaters princip, idet man har delt pladsen op ved et system af cirkel- og radialgader, der giver en række ens

tropslejrpladser. Troppene, der alle skal være af samme størrelse, 32 spejdere og 4 førere, vil blive sat sammen i underlejrene så flest mulige nationer er repræsenteret der. I subcampens centrum, det de gamle grækere kaldte »orchestra«, bliver der et cirkelrundt areal med en diameter på 50 meter. Her bliver der samlings- og lejrplads, ligesom de deltagende landes flag skal vaje her.

I lejrindretningen vil der naturligvis også forekomme ting, der er danske spejdere noget fremmedartede. For eks. skal der laves mad over bål af trækul. Men denne og andre græske »specialiteter« bliver man vel nok hurtigt fortrolig med. Det er jo da heller ikke forbudt at øve sig på fars eller naboens havegrill i forvejen.

Det danske jamboreehold medbringer sin egen læge, men skulle man gå hen og blive syg i lejren, er der også oprettet et helt hospital samt en række første hjælps stationer omkring i lejren. Derudover er der i den ene subcamp, som er under dansk ledelse, yderligere en

JAMBOREE I 30° VARME

dansk læge, så man kan komme under både hjemlig og udenlandsk »behandling«.

Som i enhver anden ordentlig by vil man også i jamboreen finde et posthus (med telegrafkontor) og en bank foruden en lang række forretninger af forskellig slags.

Vejret.

Grækerne er ikke bange for at udsende deres vejrberetninger på forhånd. Tredive års meteorologiske observationer godtgør, at det ikke vil regne under jamboreen. Højeste temperatur på lejrpladsen vil ligge på ca. 30° C mellem kl. 11 og 17. Om aftenen og morgenen kan der håbes på lidt mere kølighed. Fugtigheden vil til gengæld være meget lav.

Lejravisen.

har fået navnet Marathon-kurere, til minde om den unge kriger, som for 2500 år siden løb de 42 km ind til Athen for at bringe nyheden om sejren ved Marathon (find bare din historiebog frem). Du er sikkert også klar over, at denne kurer løb det, der siden ved de olympiske lege har fået navnet Marathonløb.

Jamboree-mærket.

Selve lejrens bomærke er vel efterhånden velkendt. Men kender du mon historien bag det?

Det drejer sig om et Boeotisk

skjold, symboliserende spejdernes forsvar mod den ondskab, der til alle tider findes omkring os i livet.

Alle græske skjolde blev lavet af skind spændt ud over en ramme. Centrum kaldtes navlen, og heri blev skindets kanter samlet, efter at de var blevet spændt rundt om rammen. Dette punkt var således stærkere end det øvrige skjold.

De gamle krigere forsøgte derfor at bruge skjoldet på en sådan måde, at fjendens pile traf i centrum og ikke langs kanterne. Dette krævede naturligvis både snarrådighed og hurtig reaktionsevne. — Man plejede at udstyre skjoldenes navler med symboler, og man valgte gerne gudeansigter eller uhyrer som kunne indgyde modstanderne skræk.

Spejderne har naturligvis placeret liljen i centrum, ikke blot fordi den er køn, men fordi den repræsenterer den ideologi, som er vort våben mod dårlige vaner og alle fristelser. Broderskabsringen befinder sig nøjagtig i centrum for at symbolisere verdensbroderskabet som det allerstærkeste led i vor bevægelse.

Nederst findes ordet ΔΣΔΣΔ, d.v.s. Hellas — eller Grækenland, som vi

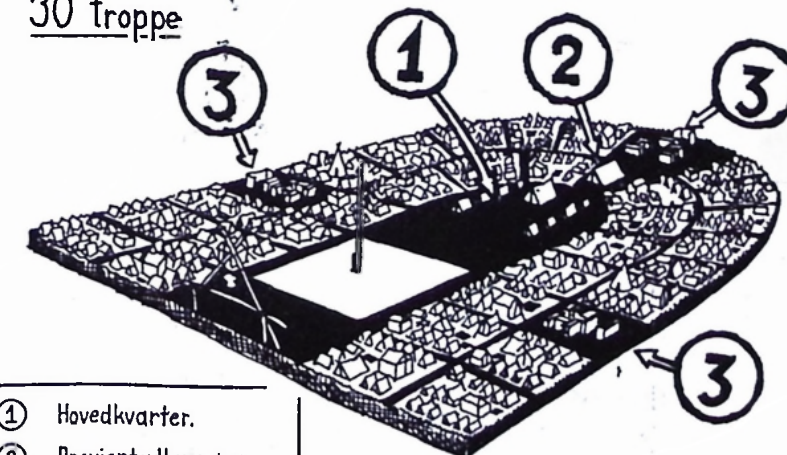
jo gerne kalder landet. På hver side er der en olivengren, den ene er Athenes og den anden er symbolet på fred. De ti blade symboliserer spejderloven, og de tre frugter spejderløftet.

Det danske hold

vil blive det femtestørste i jamboreen og det vil blive ledet af Jørgen Skotte Hansen (Skotte), der er korpsets leder af spejderarbejdet.

Efter ankomsten til Grækenland skal holdet først på sightseeing i Athen, hvor der med lokalkendte danskere hjælp er arrangeret et omfattende program, som naturligvis indbefatter Akropolisbesøg m.v. (fortsættes side 92)

En af jamboreens 12 sub-camps indeholdende 30 troppe

- ① Hovedkvarter.
- ② Proviantudlevering
- ③ Sanitære indretninger

MAGASINETS foto-KONKURRENCE

Der er mange måder at fotograferer på, men ens for dem alle er, at man gerne vil have nogle ordentlige resultater ud af »kassen«, og at man gerne vil vise sine resultater frem.

Magasinet åbner igen i år muligheder for at fremvise jeres bedste fotos ved at udskrive en FOTO-KONKURRENCE, som løber fra 1. maj til 15. oktober. Det er altså billeder fra i år vi skal have frem, og ikke nogle fra længst forsvundne tider.

Det har været diskuteret meget, hvorvidt farvefotos skulle være

med, og med det store opsving farvefotograferingen har taget, er redaktionen enedes om at lave sideløbende konkurrencer for farve og sort-hvid. Der bliver altså i hver kategori 2 grupper billeder:

1. Situationsbilleder (også mor-somme).
2. Instruktive billeder.

Det er en betingelse, at billederne har et typisk spejderpræg. Der er 2 aldersklasser:

- A. Spejdere og skovmænd.
- B. Rovere og førere.

JAMBOREE (fortsat)

— Bagefter skal holdet deles op i tre rejsegrupper og sendes ud på en fire dages tur i busser til Delphi, Olympia, Epidauros, Mykene og Korinth. Det tegner til at blive en pragtfuld tur, som vil vise deltagerne det klassiske Hellas' allerstørste og smukkeste seværdigheder.

De heldige, der skal med, kan således roligt glæde sig. Det er jo imidlertid også en forpligtelse at skulle repræsentere Danmark og sit korps ved så stort et foretagende, hvor manges øjne vil være rettet mod dem. Mon ikke danskerne vil

være genstand for en helt særlig opmærksomhed netop i Grækenland denne sommer? Vi håber derfor, at det udvalgte hold vil kunne leve op til det ry for god lejrspot og kammeratlig samarbejdsvilje, der har været særkendet for danskerne på alle tidligere jamboreer.

— og så husker de danske jamboreedeltagere jo nok, at de skal bruge tiden fra nu af til afrejsen til at øve sig i at spinne!

SELANDIA (fortsat fra side 89)

ver. Den indsvungne dampskibshæk er afløst af krydserhækken, og den enkelte skrue, der roterede i rorets udskæring, er blevet til to eller flere. Samtidig er maskinkraften øget og de gennemløjede sømil pr. time vokser stærkt. De tidligere tiders ugelange rejser over Atlanten er nu blevet til 4 døgn's trip, og hvor man før rejste med kulfyrede, røgspyndende uhyrer, sejler man nu med kæmpemæssige, airconditionerede, flydende luksushoteller.

Hvilken fantastisk forskel på den farefulde, ubekvem og langsomme tur med udvandrersjelfartøjet »Mayflower« i forrige århundrede, og det korte trip med Cunard-liniens kæmpelüksus-liner »Queen Elisabeth« over det samme farvand. I det første fartøjs tid var Atlanten en næsten uovervindelig hindring og skillelinie, men nu betragtes det kun som en bekvem forbindelsesvej.

Skipper.

Billedstørrelsen må for sort-hvid ikke være mindre end 9×9 cm, og farvedias må være monteret i 5×5 cm eller 7×7 cm glas. Alle indsendte billeder må mærkes tydeligt med navn, trop og adresse, og ønskes billederne retur, må en frankeret svarkuvert vedlægges. Særligt for farvebilledernes vedkommende må det bemærkes, at forsendelsen sker på indsenderens risiko.

Der opstår mange sjove og spændende situationer hver dag, og hvis I er lidt kvikke med fingeren på knappen og »kukkassen« for øjet, får redaktøren mange billeder ind inden den 15. oktober. Send dem til:

Kontorchef Jørgen Tvergaard,
Østersøgade 112, 1.
København Ø.

Præmieliste — enslydende for farve og sort-hvid:

A. Spejdere og skovmænd:

Gruppe I:

1. pr.: Kit-Kat paksæk.
2. pr.: Slirekniv.

Gruppe II:

1. pr.: Tropsførererkorttaske.
2. pr.: Slirekniv.

B: Rovere og førere.

Gruppe I:

1. pr.: Blitz.
2. pr.: Roverkniv.

Gruppe II:

1. pr.: Førerkorttaske.
2. pr.: Roverkniv.

3. og 4. præmie i hver gruppe er en rulle film, størrelse efter ønske.

F. M.

Hvad

HIRDMÆNDENE

opdagede i kirken

Af STEFF

Hirdmændene var en patrulje. De var kommet i kirke. De havde meldt sig til en landspatruljekonkurrence og månedens opgave hed: fortæl om en gudstjeneste.

Nu sad de i kirken, en smuk gammel bykirke. De kunne se de tre ting, som jo er særegne for en kirke.

Alteret.

De tænkte vel ikke på, at altret skulle minde om det bord, hvor Jesus indstiftede den hellige nadver, og den høj, Golgata, hvorpå han blev korsfæstet; men de følte det, som om altret var kirkens midtpunkt. Man kunne ikke lade være med at se derop. — Og de vidste, at inden for det gitter, som hed alterskranken, skulle præsten være, og ved det knælede man under altergangen.

Døbefonten

var flot. En vældig udhugget kampesten. De vidste vel ikke, at font kommer af det latinske ord: fons, der betyder kilde, og at dåb er livets kilde; men de kendte dem, der skulle have barnedåb den dag.

Prædikestolen

stod i det ene hjørne. Der stod et årstal på den — seksten hundrede og et eller andet —. Måske huskede en af dem, at det jo var efter reformationen der kom prædikestole i kirken. Men de vidste alle, at fra den skulle præsten holde sin prædiken og de var spændt på om de kunne forstå den, for den skulle refereres!

— — —

Om onsdagen havde de patruljemøde for at udforme opgaven. »Har I en ide«, sagde Ole. »Ja, sagde Claus, »det var jo egentlig et skuespil vi var med til, og vi var selv medvirkende. Kan vi ikke lave det som et skuespil med personer og replikker og det hele.«

Og det gjorde de.

De lavede et hefte. Uden på stod der med snirklede bogstaver:

GUDSTJENESTE

Skuespil i en akt.

På første side var rollelisten. Her stod opført navnene på de medvir-

kende: præsten, kirkesangeren, organisten, ringeren og menigheden. Ud for menigheden stod der: mænd og kvinder fra X-by, deriblandt Ole, Peter, Hans-Henrik, John og Søren fra »Hirdmændene«. Og så fulgte gudstjenesten delt op i scener.

1. scene var klokkeringing og orgelspil og indgangsbøn.

2. scene var en vekslen mellem menighedens sang og præstens læsninger af bøn og skriftstykker fra altret.

3. scene var præstens lange replik, som man jo plejer at kalde prædiken. Hvad patruljen foretog sig under den, stod der intet om, om nogle lagde salmenumre sammen eller legede med et eller andet fra lommerne. Nogle må nu have hørt efter, for prædiken var gengivet.

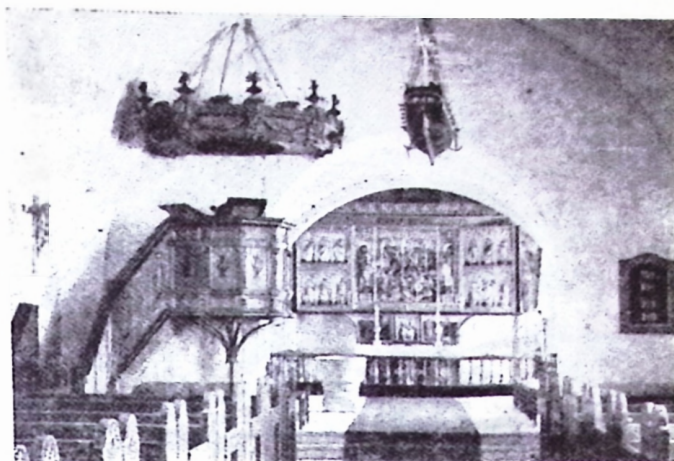
Så fulgte igen en scene med menighedens sang.

5. scene var barnedåb og 6. scene var altergang, og det sidste afsnit var velsignelse, som præsten lyste, menighedssang, udgangsbøn og orgelspil.

Det var en oplevelse, at læse Hirdmændenes opgave. De havde opdaget noget vigtigt i kirken: at kirken ikke bare er et hus med forskellige ting i, men et sted, hvor vi er med i et spil, hvor vi hører et budskab, og er med i nogle handlinger. Og når vi er med i det, så er vi til gudstjeneste og så er vi kirke.

Se, i næste måned er det pinse. Det er festen for kirkens fødsel. Den betyder, at Gud vil, at hans ord skal spilles iblandt os, så vi kan høre det, tro det og påvirkes af det.

Steff.

Alterbordsforside fra Torslunde kirke ved Roskilde (1561), nu i Nationalmuseet. - Billedet viser hoveddelene i den lutherske gudstjeneste: prædiken, dåb og nadver. (Nationalmuseet fot.)

MANEDENS 30 KM VANDRINGER
7 ulve fra Nybyggerne, Dyrehave div.
13 ulve fra Gundersted flok.

Lyt her oh ulve!

Dette måneskifte står for de flestes vedkommende i kampens tegn — fredelig kamp, ganske vist, men det er dog stammens ære, der skal kæmpes for rundt om i junglen.

På den dag, man er enedes om, drager ulvene ud for at møde hinanden på store åbne pladser i junglen, og som de nye ulve blev set an af de gamle ulve ved mødet på

rådsclippen hin nat for meget længe siden, således vil også på denne dag de nye unge ulve mødes med de ældre og mere erfarne. Tag vel imod dem — husk at »Vi er af eet blod, du og jeg«.

Vis mod, tapperhed og hensyn i denne årlige dyst, og I vil da alle få en

god jagt, ulve!

Kim.

Bande på vej til turneringsposten.

En helt ekstra ulvetur

I samtlige ulveprogrammer fra Østerbro division kunne man se, at der for søndag den 10. februar stod, at ulvene skulle på tur denne dag.

Det viste sig, at være en meget speciel floktur. — Flokkene, 11 ialt, mødtes forskellige steder på Østerbro og gik så flokvis til Nørreport bio, hvor Kon-Tiki filmen blev vist specielt for de ca. 200 ulve og førere.

En kontakt mellem foreningen Norden, Nørreport bio og Østerbro division gav resultatet, at alle fik en fornøjelig og lærerig formiddag.

En gammel Østerbro ulv.

Handsken er kastet

I sidste måned kastede Leopard fra 5. Odense flok handsken videre til ulvene i Holstebro. — Da vi ikke endnu har kunnet få svar fra dem,

må vi vente til næste blad med at høre, hvad man oplever i Vestjysk division.

Fox.

Ulve kryds og tværs. Resultatet fra marts-opgaven.

Der indkom usædvanlig mange løsninger denne gang, og derfor har vi blandt indsenderne udtrukket hele to heldige vindere:

Det blev:
Arnold Toft, Bøgevej 5, Hellerup og
Niels Johnsen, Ourøgade 42, København Ø.

Præmierne, et junglebillede til hver, er tilsendt.

SGT. GEORGS BUDSKABET 1963

Kære ulve!

Kan I huske den historie, hvor Bagheera, Baloo og Kaa kæmpede en meget hård kamp imod hundreder af aber for at befri Mowgli, og at det til sidst var Kaa, den store kvælerslange, der gjorde en ende på kampen og fik Mowgli ud af abernes fangenskab?

Efter kampen gik Mowgli frejdigt hen til Kaa, som han slet ikke kendte endnu, og takkede sin redningsmand med disse ord:

»Mit bytte skal være dit bytte, hvis du nogensinde er sulten, oh Kaa«.

»Mange tak, lille broder«, svarede Kaa, hvis øjne tindrede af munterhed. »Og hvad kan da en så tapper jæger dræbe? Jeg vil gerne vide det, for at jeg kan følge med, næste gang du jager«.

»Jeg dræber ikke noget — dertil er jeg for lille — men jeg driver gederne henimod dem, der har brug for dem. Når du engang bliver sulten, så kom til mig og se, om jeg ikke taler sandt. Jeg kan udrette noget med disse her« — han strakte hænderne frem — »Og hvis du nogensinde skulle blive fanget i en fælde, kan jeg måske betale den

gæld, som jeg skylder dig, Bagheera og Baloo.«

Mowgli vidste godt, at han var for lille til at udrette det helt store for Kaa, men han forstod selv at se, hvor og hvordan han kunne udrette noget praktisk, som Kaa havde brug for.

Prøv du også selv at finde ud af, hvad du duer til, og hvor din hjælp virkelig er til gavn og glæde, og når du senere i dag gentager dit ulveløfte, så lad det ikke bare blive en lang remse af ord, men noget, som du hver dag vil vise i gerning, at du vil holde.

Kaa var lidt spydig overfor den kvikke Mowgli, indtil han lærte ham rigtigt at kende. — Sådan er mange voksne også af og til overfor os ulve og spejdere, når de tror, at vi ikke kan holde vort løfte, men lad os vise dem, at

Vi Vil Gøre Vort Bedste.

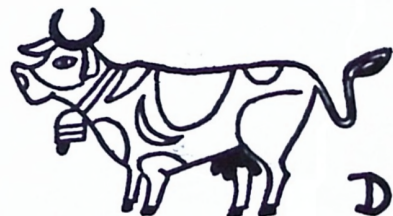
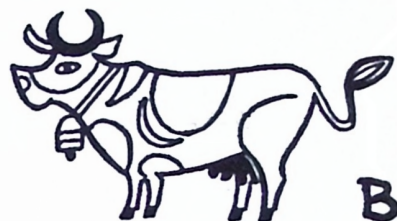
Akela.

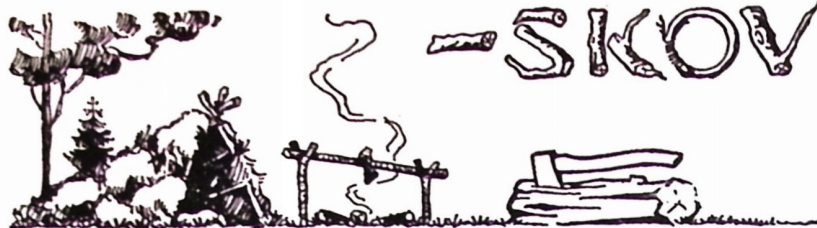

* En slags kimsleg *

Mellem disse fem køer er der 2. der er ens. Hvor hurtigt kan du mon finde ud af, hvilke to, det er?

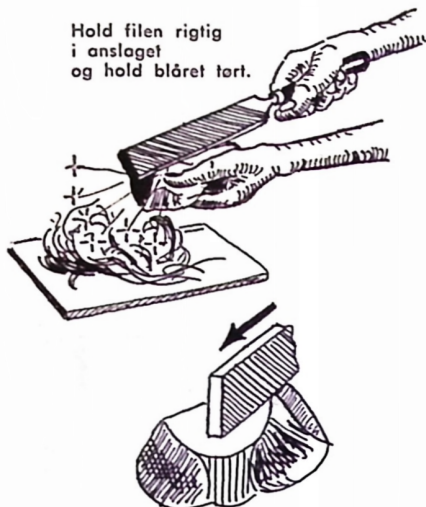
Få en kammerat til at tage tid.

-SKOV MÆND-

Hold filen rigtig
i anslaget
og hold blåret tørt.

— — — og husk at have blåret parat, ellers
er det hele omsonst.

Der er jo mange måder at lave ild på. Tændstikker eller fyrstøj (hvad enten det så går på »fyrbørdiesel« eller gas) er selvfølgelig det nemmeste, men lidt skovmandsmæssigt. Ildbor går straks bedre an, og det bør du så absolut lade være en af dine allervigtigste skovmandsfærdigheder, men vi vil her gerne også slå et slag for en helt tredje metode: nemlig ved

(Laves i aluminiumsfolie).
1 flûte, tomater, rå agurk.

Der skæres hakker hele vejen i overkanten af flûten. I disse hakker kommes skiftevis tomatkiver og agurkeskiver. Flûten pakkes derefter ind i et par lag folie og lægges på bålet i 7—8 minutter. Man har så et ristet brød med en dejlig frisk smag. Tilsmages med salt og peber.

hjælp af flint og stål, — det er nemlig primitivt, praktisk og nemt.

Du starter med at anskaffe dig en ildpose (eller en fyrtonde, som det hedder i »Gøngehøvdingen«), Lad være at tage en plasticpose; nok lever vi i dette praktiske materiales tidsalder, men alligevel .. Det virker ligesom ikke rigtigt primitivt, og desuden slår fugt ned på indersiden. Nej, du bør fremstille dig en læderpung (med indbrændt

Hvordan får vi nu ild?

Du tager filen i højre og flintestykket i venstre hånd (for kejthåndede dog omvendt) og slår flinten mod ansatsen, den glatte side. Hvis du slår hurtigt og hårdt nok, vil en gnist springe ned i dit brændbare materiale, og du vil få den dejligste glød, du kan ønske dig. Pak gløden ind i det brændbare materiale og sving det et par gange rundt i luften, som med gløden fra et ildbor, og så har du begyndelsen til et dejligt bål.

Prøv det. Det er morsomt og praktisk.

Med ønsket om en god hike og god ild

Plys.

Bliv din egen ildmager

Ild med flint og stål

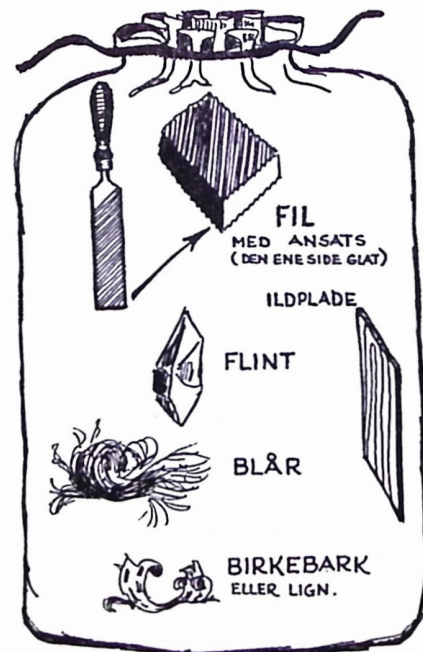
Tekst: PLYS ★ Tegninger: BUSSE

totem og det hele) og heri opbevare dine »ildmagerremedier«, flint, fil og birkebark eller andet brændbart materiale.

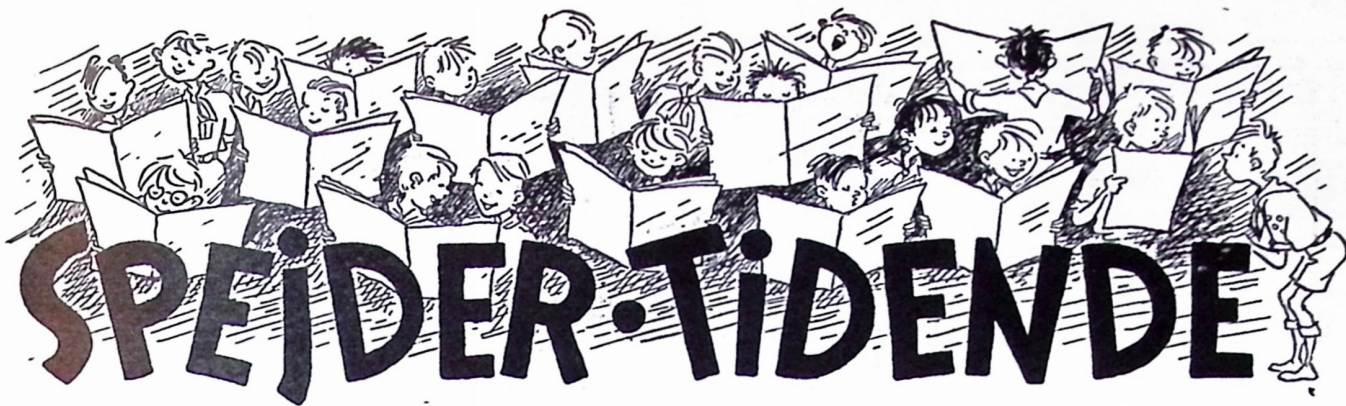
Flinten kan være enten hvid eller sort. Der er delte meninger om, hvad der er bedst, så du bør selv prøve dig frem. Det vigtigste er, at der er et stykke flint i din pose, når du når frem til hikepladsen, for det er ikke morsomt (eller nemt) at skulle til at lede under 20 cm sne efter sin »tænder«.

Filen har samme funktion som tandhjulet i et alm. benzindrevent fyrstøj. I fagsproget hedder det, at det skal være en fil med ansats, d. v. s. at filen har en glat side.

Brændbart materiale. For nybegyndere vil jeg anbefale ståluld nr. 00, som flammer op af sig selv, når det rammes af en gnist. Men for mere avancerede er der jo blår og — aller mest skovmandsmæssigt — gammel frønet birkebark.

Ildposens indhold.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Sailor Jim.

Vor ven på billedet her er englænder og forestår rebslageriet og tovværksdepotet i et stort engelsk industrifirma. Vi kunne ikke modstå fristelsen til at bringe dette billede af en ekspert i færd med et virkeligt splejsearbejde. Du vil indrømme, at der er lang vej fra den lille løse øjesplejsning, der laves ved patruljemøderne, til dette stykke mandfolkearbejde, hvor Sailor Jim er ved at åbne et hampereb med sit kæmpe-mergelspiger, inden

han skal i gang med en splejsning.

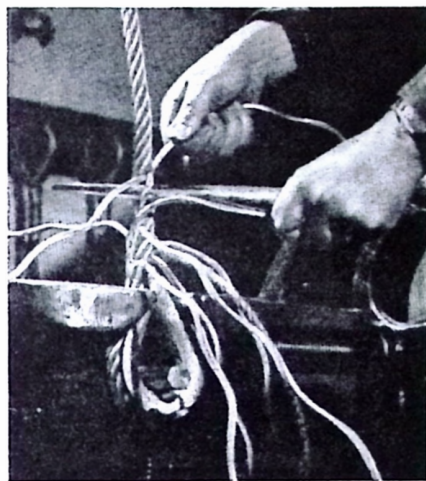
—På det lille billede ser du, hvordan han laver øjesplejsning på et ståltov efter at have lagt en metalkovs ind i øjet.

2. Esbjerg.

melder at patruljerne vinteren igen nem påtog sig en rigtig spejdermæssig og dyrevenlig opgave. De fire PFER besluttede på et patruljeførermøde, at man så længe frosten og isvinteren holdt sig ville tage patruljevis ud om søndagen skiftevis for at fodre fuglene, der led nød. Og denne beslutning førte man troligt ud i livet, mens sneen feg og kulden bed. Samme trop havde iøvrigt 20 års fødselsdag i februar og fejrede den med en stor fest, hvor spejderne og ulve opførte et stykke ved navn »Kammeratskab«. Til ballet bagefter havde man været så forsynlige at invitere de blå pigespejdere fra 3. Esbjerg trop.

Aalborgjoller fra Struer.

Det lyder måske mærkeligt, at der skulle kunne komme Aalborg-

joller fra Struer, men ikke desto mindre er det rigtigt. Korpsets søspejder-trope har i fællesskab indgivet bestilling på 9 nye både af den foretrukne type, der som bekendt hedder Aalborgjollen. De bliver bygget på W. K. Madsens bådeværft i Struer, og foreløbig er seks af dem helt færdige. Fartøjerne er solidt og godt byggede og afleveres kun forsynet med en gang klar lak, så træets naturlige farve bliver synlig (Lærk på Eg).

»Spejderaksjonen 1962«.

Også i Norge har man et arrangement på linie med vores egen »Spejderhjælp«. — I 1962 gennemførte man den for første gang fælles for pige- og drengespejderne, og man opnåede så smukt et resultat som kr. 600.000, der anvendes til hjælpearbejdet blandt blinde, norske børn. — Det er unægtelig et flot resultat, vore norske venner der bliver fremvi-

se. Vi var ellers helt godt tilfredse med Spejderhjælpens resultat for 1962, ca. kr. 300.000, men vi må jo åbenbart hænge mere i, hvis vi vil være på højde med de norske jenter og gutter.

For morse-feinschmeckere.

En venlig spejderfar, der er ansat ved flyveradiotjenesten har gjort opmærksom på, at flere af de i »Spejdernes lommebog« aftrykte morsetegn er ukorrekte i forhold til, hvad der i dag anvendes internationalt. Det drejer sig om *interpunkti-onstegnene* (slå det fine ord op i et leksikon). Her kommer den korrekte liste, så I kan få jeres morskundskaber bragt i orden og ført op til dato. De nugældende tegn er som følger:

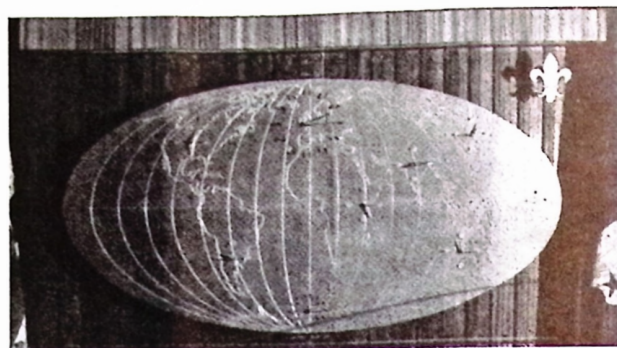
punktum . — . — . —
komma — — . — — —
spørgsmålstegn . . — — . .
kolon — — — . . .
apostrof . — — — . — —
bindestreg — —
brøkstreg —
parantes begyndelse — . — — .
parentes slut — . — — . —
anførselstegn
forstået . . . — .
vent . — . . .
indledningstegn —
afslutningstegn . — . — .
telegraferingens ophør . . . — .

Der er jo noget at tage fat på, hvis du vil være en dygtig morsesignalør, — og det vil du vel? God fornøjelse. Magasinet siger tak til den flinke spejderfader for oplysningerne, som vi er sikker på, at mange vil være glade for.

Kjesäter slot.

Det svenske spejderkorps »Svenska Scoutförbundet« er blevet slots-ejer. Man har nemlig som gave af Vingåker kommune fået Kjesäter slot, en gave til en værdi af omtrent 400.000 svenske kroner. — Slottet vil være kendt af en del danske, idet det under krigen var gennemgangslejr for norske og danske flygtninge. — Det er meningen, at slottet med tilhørende bygninger skal gøres til en folkehøjskole, åben for al ungdom over 18 år, samt til

I Baden-Powell huset i London har man fornylig fået forærende dette flotte verdensur af Coca-Cola fabrikerne.

spejdertræningscentrum. Anlægget skal være til spejdernes disposition i fem af årets måneder, og der vil blive arrangeret førerkursus, skovmandskursus, konfirmandlejr m. v. — En række nye bygninger skal opføres og en masse ombygninger foretages. Hele anlægget er beregnet til at ville koste 1,5 million svenske kr., og de svenske spejdere hjælper til med at skaffe denne store sum penge ved at tegne andelsbeviser à kr. 5,—. Svenskerne håber at kunne indvie Kjesäter til spejderhøjskole omkring årsskiftet 1963—64.

Syvende patrulje i 1. Frederikshavn.

Der er rigtig grøde i spejderarbejdet i 1. Frederikshavn i disse år. Man har netop oprettet den syvende patrulje, som er blevet døbt »Lossen«. Sidste forår havde man kun tre patruljer, men siden er der til stadighed kommet nye spejdere til, hvilket yderligere bevirke, at man lavede en »filial« i Jerup, hvor man nu har to af patruljerne baseret. Desuden er man i Jerup i gang med indretningen af lokaler til den nyoprettede ulveflok. — Der

er således tegn til, at 1. Frederikshavn vil kunne dele sig i indtil flere troppe med tiden.

3. Witan, Oslo, august 1963.

Du ved sikkert, hvad en *jamboree* er, og måske er du også klar over, at der for roverne afholdes noget tilsvarende som kaldes et *moot*. Men har du nogen ide om, hvad en WITAN-lejr er? Sikkert ikke, men vi kan føbe, at det er en lejr for spejdere (drengene såvel som piger) som studerer ved et universitet. De to første lejre af denne slags har været holdt på Gilwell Park i England i 1959 og 1961, men i år er det altså i Norge det foregår, nærmere betegnet ved søen Lysern ca. 30 km syd for Oslo.

Roverne.

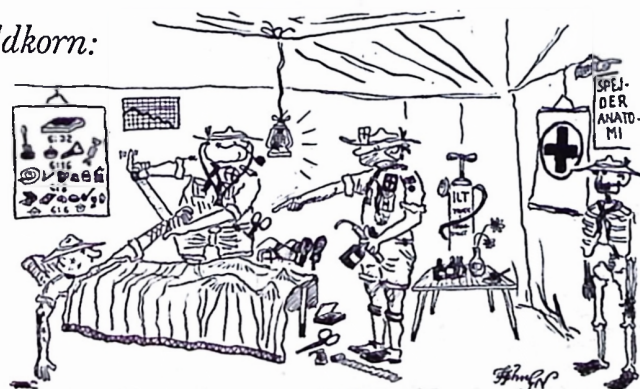
har hvert år en særlig arbejdsopgave. I 1962/63 er det en såkaldt »kontakthejk« (hvis art og resultat der vil blive berettet nærmere om i Magasinet til efteråret), og for 1963/64 bliver det at instruere hele korpset i »livredning efter indblæsningsmetoden«. Også det sidste vil vi vende tilbage til her i bladet.

Månedens guldkorn:

Ellers godt gættet!

— Er han patruljefører?
— Nej, det er sket ved en bilulykke.

(John Gjedbo, 1. Hornslet).

Flere patruljeblade.

Efterhånden viser det sig, at der er ikke så få patruljer, der udgiver egne blade. I januarnummeret berettede vi om tre, og denne gang kan vi føje endnu to til listen. Begge fra Jylland, det ene fra Kondorpatruljen i Højbjerg-Skaade ved Århus det andet fra Høgene i Sønderborg. De hedder henholdsvis »Kondoren« og »Høgevingen« og begge fortæller på en livlig måde om patruljens liv og færden, planerne for 1963, om personlige mål, duellighedstegn m. v. —

6. Jamboree-on-the-air.

I et år, hvor der afholdes en »rigtig« jamboree, skal der selvfølgelig heller ikke mangle en i æteren. Dette års jamboree for radioamatører blandt spejdere og førere er fastsat til week-end'en 19.—20. oktober. Sidste år deltog der spejdere fra ialt 63 lande, og fra det internationale bureau fortælles, at der også var danske spejdere imellem. Vi har nu grund til at tro, at det i virkeligheden drejer sig om amerikanske spejderførere, der som soldater er stationeret på Grønland, og i denne forbindelse bliver regnet for danskere. — Men var det ikke i virkeligheden en ide at finde en eller anden venlig radioamatør, som er villig til at hjælpe jer med at få kontakter gennem æteren i den fastsatte oktober-week-end? Hvis der er nogle patruljer eller troppe, som på denne eller anden vis kommer i radiokontakt til efteråret, hører Magasinet meget gerne fra dem. Det internationale hovedkvarter i Ottawa i Canada opretter som sædvanlig sin egen station, der sender under kaldesignalet VE3WSB.

DYB-DAVNE-TIL ÆTEREN-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Incaerne, Vejstrup
Kresten Kroman Krestensen
1. Karup
SM Ole Kjeldsen
SM Mogens Høj
PF Preben Nielsen
Dyssagården, København
PF Christian Bo Bojesen
Højberg-Skaade, Århus
PA Arne Mygind
1. Nakskov
PA Jørgen Randrup
1. Riisskov, Århus
Lasse Hansen
Jørgen Matthiesen
Finn Wehrenberg
1. Odense
PF Preben Bergholt
Peder Mejer Madsen

2. KL. SPEJDERE

1. Karup
SM Ole Kjeldsen
SM Mogens Høj
PF Preben Nørskov
Frie Fugle, København
PF Philip Jørgensen
Incaerne, Vejstrup
Bent Poulsen
Dyssagården, København
PF Christian Bo Bojesen

1. Riisskov, Århus
Finn Wehrenberg

3. KL. SPEJDERE

1. Ulf Jarl
PF Bjarne Skov
PF Ole Jørgensen
1. Assens
SM Preben Jensen
1. Silkeborg
PF Paul Henning Lythen
Frie Fugle, København
PA Niels Dyhr Larsen
Erik Glipping, Nyborg
PA Claus Andersen
1. Karup
PF Paul Erik Sørensen
PA Ib Møller Jensen
Højbjerg-Skaade, Århus
Søren Folman
6. Odense
PA Frank Wille
PF Klaus Delmann
PF Jacob Thellesen
1. Odense
Carsten Machon
1. Riisskov, Århus
Ole Karstensen
2. Sønderborg
PF Anders Bentzen

4. KL. SPEJDERE

Struer Sø
PF Niels Henrik Behndtz

5. KL. SPEJDERE

100 km
Gram trop
PF Vagn Lausen
PF Kristian Nielsen
PF Ole Madsen
PA Paul Hartvig Nielsen
PA Gut Poulsen
Ole Søllingvraa
Finn Vedsted Hansen

75 km
2. Sønderborg
PF Per Christiansen

60 km
Gram trop
PA Gut Poulsen
Asbjørn Hansen
Arne Vedsted Hansen
Jørgen Korsøger
PF Leif Andersen
Sven Burkal
Sønnich Sørensen
Ulf Timmermann

2. Sønderborg
PF Anders Bentzen
Incaerne, Vejstrup
Rolf Ried
Freddy Rasmussen
Flemming Hansen

Redaktionen sluttet 25. marts.

På Dinuzulu-løb i Nordsjælland.

Kronborg division har afholdt sit traditionelle »Dinuzulu«-løb, tilrettelagt af »Kong Eriks trop«, Helsingør og med deltagelse af ca. 125 spejdere. — Man startede i Egebæksvang og kom via Snekkersten havn, hvor der var afstandsbedømmelser, ud på et langt opgaveløb, der bød på mangehånde opgaver. På en rideskole ventede der således patruljerne den overraskelse, at alle mand måtte forsøge sig som hestebetvingere, en opgave der viste sig at være nok så vanskelig og bød på megen munterhed. Iøvrigt skulle patruljerne under hele løbet transportere en negerbolle, der skulle bringes hel i mål. Det kan næppe undre, at det kun lykkedes for et fåtal af de 19 patruljer.

Ren besked udbedes.

Vi har andetsteds på siden fortalt om den »Jamboree-on-the-air«, der afholdes hvert efterår med deltagelse af alle interesserede spejdere, der på egen hånd eller via en venlig radioamatør er i stand til at »gå i æteren« og kontakte spejderkammerater i andre lande. Sidste gang fik nogle engelske spejdere

kontakt med en russisk amatør-sender, som udtrykte sin interesse i foretagendet og bad om yderligere oplysninger. Englænderne gav ham disse, men blev lidt chokerede, da de fik følgende svar tilbage: »Jeg forstår ideen bag det hele, men fortæl mig venligst, hvad spejdere er for noget?«

Jomsborg — en søspejderhytte.

Mågepatruljen i Struer Sø har opført ovenstående imponerende hytte på en grund på Veno. Man har selv udført al arbejdet, og som billedet, der er taget midt i vinteren, viser, er der tale om virkeligt kram. Hytten bliver flittigt benyttet, også af troppens andre patruljer.

SPEJDER-RANSEL

khaki m. lomme 33×36 cm	58,50
større m. lomme 36×40 cm	64,50
rover ransel 36×40 cm med 2 sidelommer	77,00
Ovenstående ransler er godkendt af korpset.	

Soveposeremme	60 cm	80 cm
Kit-Kat fabrikat ...	1,65	1,85
alm. gjord	1,20	1,45

Bergans

RYGSÆK MED MEIS

kan nu leveres i flere modeller og
størrelser.

Spejder	96,00
Herre	105,00
Ekspedition m. 2 lommer ..	128,00
- med 3 lommer	145,00

Priserne er inclusive
2 cromgarvede pakremme.

Spejdernes Magasin

Red.: Kontorchef J. Tvergaard
Øster Sogade 112, København Ø. - Øbro 38

Spejdersport

Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Søra

Begge blades ekspedition: Korpskontoret

Korpskontor

Frydendalsvej 32, V. Telf. VE 3666 - VE 3650
Kontortid: 8-16, Lørdag lukket

Det er tid nu at tænke på Lejrudstyret

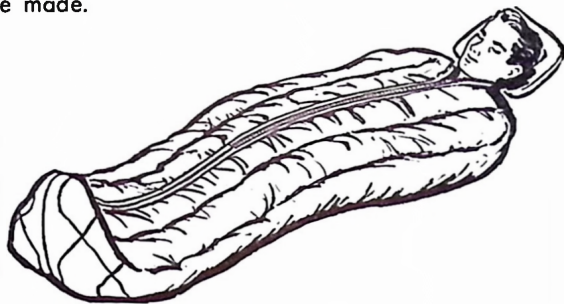
Du fik i sidste måned det nye forårskatalog, som forhåbentlig giver dig et godt indtryk af Depotets righoldige vareudvalg. Læg mærke til de varer, som er kodkendt af korpset - men iøvrigt kan du trygt gå til Depotet - vi kan vejlede dig på bedste måde.

SOVEPOSER

KRØLULD

Lama - i speciel spejder-
udførelse grøn/grøn

170 cm	39,85
185 cm	45,00
Cambricbetræk - fin kvalitet	68,00

NYHED!

TERYLENE

Lama-Dynella med ICI polyester-
fibre, siliconebehandlet cambric-
betræk 139,00 || med nylon betræk | 149,00 |
| meget nemt at holde ren. | |

»UMANAK« og »IVIGTUT«
med fyld af acetate-fibre »UMA-
NAK« let og lækker sovepose med
fint cambric-betræk 88,00 || »IVIGTUT« samme m. hætte | | 98,00 |

SPEJDERSKOEN - godkendt af korpset - er
det bedste fodtøj til lejre og ture.

Drengestørrelser 34-39	60,00-70,00
Voksenstørrelser 40-46	74,00-86,00

SPEJDERANORAKKEN

er glimrende som overtøj i sommerlejren.

Dreng størrelse 8	44,50	Junior størrelse 4-3-2	54,50
Dreng, størr. 10-12-14-16.	49,50	Voksen størrelse 1-0-00	59,50

SPISEGREJER

Mepaltallerkener med spejderlilje	3,50
Kraftigt krus med spejderlilje	3,20
Spisebestik 3,25-6,50-7,75	

»PUDSE-PETER«

Kit-Kat hylster med 3 børster	6,00
Spejder sæbe ..	0,85
Sæbehylster	1,00
Tandbørstehylster	0,95
do. m. rum til tandpasta	1,75

LYGTER

Svensk armélygte m. afblænding.	13,50
Hellesen-spotlight stavlygte 3 cell.	15,50
» 2 cell.	12,50
mindre 2 cell.	9,85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Danmarksgade 3
Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GREISEN
BOOTHOLM KØBENH.